

TÉGY ENGEM OLYANNÁ!

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2020. november 1.

Ma folytatjuk a múlt vasárnapi üzenetet. Amiről beszélni fogok, kapcsolódik a tékozló fiú történetéhez. Egy gyönyörű történet a megtérésről. Jézus példázatokban beszélt, ami a legérthetőbb beszéd. Gondoljatok bele, hogy akkor az emberek nem voltak ilyen műveltek, nem volt internet, nem jutottak annyi információhoz, mint ma. Egyszerű emberek voltak, akiknek Jézus prédikált, és az egyszerű emberek nagyon jól megértették, hiszen olyan példánkon keresztül mutatta meg nekik az Evangéliumot, ami számukra kézzelfogható volt. A tékozló fiú, a magvető, és a háló, a gyalom, és lehetne sorolni azokat a példázatokot, amelyeket Jézus elmondott, és az egyik legértelmesebb beszéd a példabeszéd.

A tékozló fiú története egy csodálatos történet. Jézus ezt több, mint kétezer évvel ezelőtt mondta el, és ez az üzenet ma is szól hozzánk. Hiszen mindannyian, amikor megismertük az Urat, vagy mielőtt megismertük volna, mindannyian a világban voltunk, elveszettek voltunk, mindannyian a sátán gyermekei voltunk. Amikor találkoztunk az Úrral, amikor hallottuk az Ő Igéjét, amikor befogadtuk Őt, ahogy Pál mondta, ő nem tanácskozott testtel és vérral, hanem ment és végezte a munkáját, amit végezni kellett. Amikor beleszületünk Isten országába, akkor csecsemőként születünk meg, szellemi értelemben mindannyian csecsemők vagyunk. Nem ismerjük az Úr dolgait. Ismertük a világ dolgait, de még nem ismertük meg azt a rendszert, amibe beleszülettünk. Fizikai szinten, amikor egy csecsemő beleszületik ebbe a világba, akkor az égvilágon semmit nem tud, gondoskodásra, ellátásra van szüksége. A szülei gondoskodnak róla. Ugyanez a helyzet szellemi értelemben is, amikor valaki új teremtséssé lesz Krisztusban. Amikor Isten fiává lesz, akkor Isten örökösévé is válik, de nyilván ezzel az örökséggel nem tud mit kezdeni, ha nem ismeri meg annak az országnak a rendszerét, Isten országának a rendszerét.

Tehát két párhuzamos rendszer fut ebben a világban, az egyik az e világ rendszere, ami nem Isten rendszere, a másik Isten országának rendszere. Istennek az a célja, az a terve, hogy miután megismertük Őt, hogy el tudjunk igazodni Isten országában, és az a lényeg, hogy birtokba tudjuk venni azt az örökséget, amit az Atya nekünk tervezett. Egy nagyon-nagyon jó örökségünk van, mert beleszülettünk Isten áldásaiba, és ez egy csodálatos dolog. Ez a történet egy apáról és fiáról szól, de valójában a mi szellemi Atyánkról szól, aki minden megteremtett az Ő gyermekei számára. Ők csak beleszülettek. Nem mi hoztuk létre ezt a világot. Ezt az Atya hozta létre, Ő tervezte meg, az Atya teremtette az embert, és a fiának, a gyermekének teremtette, és megáldotta őt. Az egész világot azért teremtette, hogy az Ő gyermekei örököljék ezt a földet, uralkodjanak. Isten megáldotta az első emberpárt, megáldotta Ádámot. Néha-néha vissza kell lapoznunk a gyökerekhez, egészen az alapokhoz, hogy Isten első szava az emberhez, a gyermekéhez az volt, hogy: Megáldalak téged! Tehát nem utasításokkal látta el, nem mondott neki olyan dolgokat, hogy mit kell tenned, hogy megfelelj nekem, hogy szeresselek, hanem egyszerűen csak megáldotta az embert, és úrrá tette a kezeinek munkáin. Megemlékezik erről a zsoltáros: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, hogy úrrá tetted kezeid munkáin? Kis istennékké teremtett bennünket.

A tékozló fiú története ugyanerről szól, hogy ez a fiú beleszületett – egy rövid ismétlés, visszatekintés, hogy kerek legyen a történet – az Atya vagyonába, és tulajdonképpen ők voltak a fiak, ők lettek volna az örökösök, de ez a kisebbik fiú elégedetlen volt a helyzetével, és többre vágyott. Úgy, ahogy az első emberpár. Az első emberpárnak megvolt a teljes ellátása. Isten közelében voltak, Istennel voltak élő kapcsolatban, közösségben. Egyébként a „megáldani” szó – megnéztem néhány értelmező szótárt – azt jelenti: isteni erővel, isteni hatalommal felruházni valakit. Ezt jelenti az áldás. Egy mennyei erő az uralkodásra, egy mennyei erő arra, hogy tudjunk boldogulni, és tudjuk uralkodni ebben az életben az egy Jézus

Krisztus által. Az áldás egy csodálatos dolog, és majd fogjuk ezt látni még egy másik történetben, hogy mennyire fontos Istennek az, hogy mi, az Ő áldásaiban járjunk. Hiszen az Atya, amit megteremtett, azt mind az Ő gyermekeinek teremtette meg. Az ellenség nyilván nem akarta, maga az ördög, a sátán, a gonosz, a kígyó nem akarta, hogy az ember átvegye, és birtokolni tudja az örökségét, hogy élvezni tudja az Atya szeretetét, hogy közösségben legyen az Atyával, éppen ezért, megtevesztette. Nagyon érdekes, ha megnézzük a gonosz természetét, a sátán természetét, megfigyelhető egy érdekes dolog. A feleségemmel beszélgettem, és mondom, figyelj, olvastál te a Bibliában olyat, hogy az ördög kiabált valakivel, vagy nagyon agresszíven nyilvánult meg? Nagyon érdekes, soha nem jutott ez az eszembe, lehet, hogy talán tévedek, de nem nagyon ismerek ilyen igehelyet. A gonosz mindig ravasz, simulékony. Az Efézus 6-ban is olvassuk, hogy az ördög ravaszságával szemben kell ellenállnunk. A gonosz azért olyan simulékony, hogy így tévesszen meg embereket. Nagyon kedvesen szól, és nagyon igyekszik hatni az emberek érzékeire. Tudjuk, az ember hármass felépítésű: szellem, lélek és test. Tudjuk, hogy minden a gondolatainkban dől el. Ilyen szempontból az agyunk a központ, a valódi lényünk a szellemünk és a szellemünk lett teremtve Istennel közösségben. Az értelmünkben pedig eldöntjük a dolgokat, és van még a testünk, egy fizikai testben élünk.

A felnövekedés Krisztusban, azt jelenti, hogy Az ördög az érzelmeinken keresztül próbál hatni az elménkre. Isten pedig szellem, Ő a szellemünkön keresztül kommunikál. Hogy milyen döntést hozunk – Isten szerint való döntést hozunk, vagy érzéki döntést hozunk –, az attól függ, hogy melyik a domináns a számunkra. Az ördög nagyon-nagyon szeretne az érzékeinkre hatni. Az érzéseinkre, és az érzékeinkre. Ezért mondja az 1Korinthusi levél, hogy az érzéki ember pedig nem foghatja meg Isten szellemének dolgait, mert bolondság néki, meg sem értheti, mivel hogy szellemileg lehet azokat megítélni. A gonosz mindig az érzékeinkre hat. Amikor szellemben felnövekedett valaki, az annyit jelent, hogy döntő befolyással nem az érzései, nem a saját gondolatai, nem a kívánságai, tehát, nem a hústest kívánságai bírnak, hanem az, amit Isten mondott. Vagyis az érzések ellenére olyan döntést hozunk, ami Isten szerint való, Isten Szelleme szerint való.

Ezt a tékozló fiút is az érzései, az érzelmei, a kívánságai vitték bele abba a tragikus helyzetbe, amibe került, ahogy az első emberpárral történt. Hiszen mire próbált hatni a kígyó? Az értelmükre, meg az érzelmeikre. Neked nincs meg mindened, neked nem jó a helyzeted, sokkal több van ennél Istentől! Ha megtudod mi a jó, és mi a rossz, eszel a jó és gonosz tudásának fájáról, olyan leszel, mint Isten, jónak és rossznak a tudója. Mire hatott az ördög? Az érzelmeikre. Az ember érzelmeire, becsvágyára, az ember kívánságára. Az ördög a hazugság mestere. Jézus pontosan elmagyarázta, hogy ő a hazugság atyja, ő a megtevesztő. Ha egy embert meg tud téveszteni a gonosz, akkor valójában azt csinál vele, amit akar. Íme, jönnek a rossz döntések, tehát ennek a fiúnak életében is ugyanez a helyzet. Hozott egy rossz döntést, kikövetelte az apjától a jussát, és az atya néha megengedi, hogy menjünk a saját fejünk után. Elhangzott már többször is, hogy Isten nem a kívánságaink szerint ad, hanem a hitünk szerint. Hálát adunk Istennek, hogy minden kívánságunkat nem adja meg, de ebben az esetben az atya mégis teljesítette ennek a fiúnak a kívánságát. És azt mondta: Jól van, fiam, ha te már ilyen nagyfiúnak érzed magadat, akkor tessék, itt a jussod! – és a két testvér között elosztotta a vagyont. Nyilván ez a fiú még tapasztalatlan volt, és az atya pontosan tudta, azt is tudta, hogy búcsút vehet attól, amit odaadott neki, hiszen ez a fiú nem tudja kezelni. Ez a fiú még az életében nem hozott létre semmit. Ez a fiú folyamatosan az Atya ellátásában volt, szolgák vették körül, emberek udvarolták körül, és lehet, hogy egy elkényeztetett fiú volt. Hiszen egy gazdag apának volt a gyermeke. Ha megnézzük a világban is, a legtöbb esetben azt látjuk, hogy jó körülmények között élő szülőknek a gyermekei csúsznak félre, csúsznak el a kábítószer, az alkoholizmus irányába. Ez az Ádámtól örökölt, nyughatatlan természetünk, amikor mi szeretnénk irányítani a saját fejünkől, a saját eszünkől az életünket.

Ugyanezt tette ez a fiú. Tudjuk, hogy hova vezetett ez a dolog. Amíg volt pénze, voltak barátai. De nagyon gyorsan elfogyott a pénz, nagyon gyorsan elfogyott a barát is, jöttek a körülmények. Ezt a múlt héten megbeszéltük. Jött egy válság éppen abban az időben, hát elfogyott a pénze. Mit látunk ebben megint? Azt, hogy ez a fiú hogyan gondolkodott. Élünk, vigadjunk, bulizzunk, aztán majd egyszer úgyis vége lesz! Ez a világi gondolkodás, ahogy gondolkodott. Együnk, igyunk, egyszer úgyis meghalunk! Hallottátok ezt a mondást? Nem számít, az ember nem gondolt a jövőre, nem gondolkodott előre, amit kapott, azt nem fektette be. Erről is olvasunk példázatot a táalentumoknál. Egyszerűen nem gyarapította Isten vagyonát vagy az atyja vagyonát, hanem egyszerűen eltékozolta, elszórta. Hiszen az ember Isten nélkül nem képes kormányozni a saját maga életét. Ezt sokan tettük így Isten nélkül, amíg meg nem ismertük Őt. Most, hogy megismertük Őt, hogy most növekedünk Őbenne, még nagyon gyakran fordul elő, hogy a saját kezünkbe vesszük az irányítást, és az Atya szavát, Isten Igéjét figyelmen kívül hagyjuk.

Mindig zsákutcába visz bennünket, amikor letérünk arról a keskeny, krisztusi útról, ahova Isten elhívott bennünket. Az út mindkét felén árok van, nagyon-nagyon könnyű beleesni az árokba. Bizony, néha útirányt kell módosítanunk, néha meg kell állnunk, meg kell vizsgálni magunkat, hogy jó irányba megyünk-e? Azt a kis viccet talán ismeritek, a teknős meg a csiga mennek az úton, és mondja a csiga a teknősnek, de jó, hogy lassan megyünk, de jó, hogy lassan megyünk! Kérdezi a teknős: Hát miért jó, hogy lassan megyünk? Mert rossz irányba megyünk, mert rossz irányba megyünk! ☺ Valójában így van velünk is, hogy néha meg kell vizsgálni az útirányunkat, hogy tényleg jó irányba megyünk-e? Vagy a mi kívánságaink szerint megyünk? És eluralkodtak rajtunk a vágyak és a kívánságok, hogy tönkre tesszük a saját magunk életét. Többször történt ilyesmi velünk.

Visszatérve erre a tékozló fiúra, ugyanez történt vele is. Mivel semmilyen tapasztalata nem volt – ahogy az első emberpárnak sem –, nyilván nem tudta kezelni azt, amit Isten rábízott. Tehát rossz döntést hozott! Mi lett a vége? Jöttek a körülmények, jött a válság, amit már nem tudott kezelni, ahogy sok esetben mi sem tudtuk kezelni a saját életünkben. A fiú nagyon-nagyon rossz helyzetbe került. Disznópásztornak szegődött el, aztán még nem volt mit ennie sem. Ezen a ponton érkezett el az, hogy magába szállt. Néha Isten megengedi azt, hogy menjünk a saját fejünk után, bizonyos leckét az embernek meg kell tanulnia. Sokan a saját tapasztalatukon tanulják meg azt, hogy egy kicsit át kellett volna gondolni ezt a helyzetet. Talán hallgatni kellett volna az Atyára, talán Ő ezeket a dolgokat sokkal jobban tudja. Van egy olyan világi mondás is, talán hallottátok: az életünk túl rövid ahhoz, hogy minden hibát egyedül kövessünk el. Ezért tanulunk máséból is. Az Atya már sok mindenen átment. Egy idősebb ember, aki már többet élt, annak van tapasztalata.

Pál is írja a Timótheushoz írt levélben, hogy az ifjúkori kívánságokat kerüld. Mi a baj az ifjúsággal? Semmi, az egy csodálatos dolog, az egy nagyon jó dolog, de az ifjainak nincs meg az, ami megvan egy idősebb, tapasztaltabb embernek, aki sok mindenen átment már. Nézd meg, a gyerekeknek nincsen veszélyérzetük, ugrálnak. Nézzük az unokákat, sokszor a fejünket fogjuk, és nem tudom, hány angyalért imádkozunk, hogy óvják, vigyázzák őket! Nincs felelősségérzetük. Ez a baj az ifjúsággal, semmi más, és sok minden olyan dologba belekeveredik az ember az érzései folytán, a tapasztalatlansága folytán, amibe nem kellett volna, hogy belemenjen. Ezt a fiataloknak mondjuk. Egyébként tudom, hogy fiatalként én is így gondolkodtam, mikor a szüleim mondtak valamit: Hát öreg, semmi modernség nincsen benne! El van maradva! Én is így gondolkodtam a szüleimről, és egyetlen fiatal sem kövezünk meg, ha most rólunk így gondolkodik, mert valaha mi is így gondoltuk, de a lényeg: kell Istentől bölcsességet kérni! Ez a fiú meg sem kérdezte az apját. Lényeg az, hogy Isten miért engedte bele ebbe a helyzetbe, az apa miért engedte bele őt, ebbe a helyzetbe? Tudta ő, hogy hiába beszélek ennek a gyereknek, mondhatok neki, amit csak akarok, akár a falnak beszélnek!

Aranyos volt az egyik kis unokánk, feleségem dorgálta őt, mondta neki, hogy ezt nem így kellett volna, azt nem úgy kellett volna. A gyerek csak írt, rajzolt, és egyszer csak megkérdezte: Mama, nekem beszélsz? Tehát valahogy így viselkedtünk, és ilyenek voltunk mi is. Tudta az atyja, hogy mese nincs, el kell engedni, meg kell, hogy tapasztalja a saját bőrén, be kell, hogy lássa, hogy ő még tényleg éretlen, és valóban az apja neki tartogatott mindent, és biztos, hogy egy csodálatos, jó terve volt a gyermekei számára. Ilyen a mi mennyei Atyánk is. A mi mennyei Atyánk is egy nagyon-nagyon csodálatos, jó dolgot tervezett el a számunkra. De ahhoz, hogy az örökségünket birtokba tudjuk venni, át kell menni folyamatokon. Hiába van egy villanykapcsoló egy teremben, ha a gyerek még picike, és nem éri el a kapcsolót. Akkor mi történik? A sötétben fog toporogni, mert nem tudja felkapcsolni a villanyt, mert nem éri el, még nem nőtt fel odáig.

Ezzel a fiúval is ugyanez volt a helyzet, és itt eljött egy pont, ahova el kell jutni mindannyiunknak, hogy magába szállt! Magába nézett! Általában mikor az ember kudarcot vall, bárhol az élete területén, akkor nagyon-nagyon hajlamos másokra mutogatni. Nagyon hajlamos a körülményekre mutogatni, a szüleire, a rossz gyerekkorára, mit tudom én, mire hivatkoznak emberek. Lehet ezt tenni, de ennek az égvilágon semmi értelme nincs. Lehet panaszkodni a múltadra, lehet panaszkodni a jelenedre. Lehet panaszkodni, lehet ezt csinálni, de a panaszkodás még soha senkit nem vitt előbbre. Egyszerűen fel kell vállalni a felelősséget, és azt kell mondani, hogy igen, elrontottam! Elrontottam, elrontottam!

Na, akkor most ebből a helyzetből mit csináljunk? Mit tett a fiú? Magába szállt, és elkezdett gondolkodni! Hát nem is volt olyan rossz ott, az Atyánál! Nem volt az olyan nagyon rossz, hiszen ott megvolt mindenem! Megvolt minden ellátásom, megbecsültek engem, szerettek engem. Minden ott volt az Atyánál, minden lehetőség megvolt a számomra. Egyáltalán, mi a csudáért csináltam én ezt? Nem tudjuk, mit gondolhatott magában ez a fiú. Azt tudjuk, ami ide le van írva, hogy elgondolkodott, hogy az Atyámnál még a béresek is, a szolgák is sokkal jobban élnek, mint ahova én juttattam saját magamat. Végre eljutott odáig, és ennek a mai tanításnak azt a címet adtam, hogy: Tégy engem olyanná! Te tégy engem olyanná! Amikor mi akarjuk magunkat valamivé tenni, akkor ez nem fog összejönni. Ez nem fog összejönni! Isten tervezett meg mindannyiunkat, és Ő nem fénymásolóval tervezett minket. Neked nem kell olyannak lenni, mint a másik. Isten téged egyedinek teremtett! Még egy olyan ember a világon nincs, mint te! Téged gyönyörűre teremtett, és csodálatosra teremtett, és az Atya gyönyörködik benned! Ezt tudjad! Te nem az vagy, akinek a kollégáid, a barátaid, vagy az ismerőseid mondanak! Egyszerűen rendben kell, hogy legyen az ember identitása, tudni kell, hogy mikor újjászülettünk, akkor az Atya minket visszafogadott, ugyanúgy, ahogy ezt a tékozló fiút.

Tehát, amikor eljutott odáig, hogy magába szállt, ezt egyébként megtérésnek hívják, a görögben: metanoia. Ez nem összekeverendő azzal, mikor valaki újjászületik. Az újjászületés és a megtérés két különböző dolog, és ezek a fogalmak sajnos nagyon-nagyon gyakran keverednek a keresztényeknél. Egy pogány embernek új teremtéssé kell válnia, krisztusivá kell válnia. Újjá kell születnie, mert az ember természete egy sátáni, ördögi, bukott természet addig, amíg Isten újjá nem teremt bennünket. Annyira romlott az ember szelleme, a belsője, hogy azt Isten nem javíthatja, nem foltozhatja, nem drótozhatja, hanem egyszerűen újjá teremt. Egy új teremtéssé válunk Krisztusban. Nyilván ehhez el kell jutni arra a felismerésre egy pogány embernek is – ezért kell hirdetni az Evangéliumot –, hogy ő egyedül nem tud megállni Isten előtt. Ugyanez a baj a vallással, majd látni fogjuk a nagyfiú esetében. Ugyanez a helyzet a vallással. A vallásos ember úgy gondolkozik, ahogy ez a nagyfiú gondolkodott. Nem szaladok annyira előre, hanem nézzük még tovább az Atya szívét! Az apa pontosan tudta, hogy mi fog történni ezzel a fiúval. Borítékolta előre az eseményeket, ahogy ezt ma mondanák. Ő már várta vissza. Az apja leste, tudta. Nem azért engedte el ezt a fiút, mert el akarta veszíteni. Ő mindig is szerette ezt a fiút, akkor is szerette, mikor nem volt hozzáférése

ehhez a fiúhoz. Akkor is szerette, amikor nem tudott neki segíteni, mert nem hagyta, hogy segítsen neki. Nagyon sok olyan ember van a környezetemben is – nekem is –, akiknek szeretettel volna segíteni. De egyszerűen, nem tudsz neki segíteni, mert annyira távol volt az Atyától a szíve, fizikailag is annyira távol volt az Atyától, bármennyire szerette, bármennyire vérzett a szíve utána. Egyszerűen nem volt abban a helyzetben, hogy segítsen neki.

Soha nem felejték el egy embert – még a szolgálat elején, olyan 23 évvel ezelőtt –, a városban mindenki ismerte, alkoholista volt. Alkoholista volt, teljesen elurulta az alkohol, és totálisan leitta magát mindig. Bekeveredett a gyülekezetbe is. Imádkoztunk érte, az Urat is befogadta, de egyszerűen nem volt hajlandó változni. Jött mindig a gyülekezetbe, azért jött már csak oda, hogy pénzt kérjen. Mit csinálsz a pénzzel? Legalább őszinte volt: Eliszom. Úgy is tett. Imádkoztunk mindig bölcsességért. Adjunk neki, ne adjunk neki? De mindenki megsajnálta. Befogadták utána ezt az embert, végül elkerült az apácákhoz, az apácák befogadták. Egyszer csak láttuk – hajléktalan volt egyébként, hajléktalanná vált, minden pénzét elitta – kiöltözve, csinosan. Hú, mondjuk, hát azért az imáink nem hullottak földre, olyan csodálatos! Mi történt vele pár hónap múlva? Egyszerűen ő a mocsokban érezte jól magát. Megint elkezdett inni, megint visszakerült abba a körbe, visszakerült abba a baráti körbe. Egyik reggelre egy vodkásüveggel a kezében, megfagyva, kihülve találták meg a rendőrök. Ez egy nagyon szomorú történet. Egy hívőnek, egy kereszténynek nem kell így végeznie! Isten ennél egy sokkal-sokkal jobb sorsot tervezett a számunkra! Ki ezért a hibás? Nem tudtunk neki segíteni, bármennyire szeretünk volna! És vannak ilyen emberek, lehet, hogy a környezetemben is vannak olyanok, hogy látod, rossz irányba megy, rossz felé megy. Látod, hogy nem ezt kellene tennie, mindenki látja. Egy valaki nem, ő saját maga, és nem tudsz neki segíteni. Ez a legrosszabb, amikor visszautasítják a segítségedet, amikor te szeretnél segíteni, szeretnél adni, és visszautasítanak. Volt már, hogy valakinek örömmel vittél egy ajándékot, és úgy gondoltad, hogy örülni fog neki. és amikor kevély, és visszautasítja, és nem fogadja el, az nagyon-nagyon rosszulesik, amikor visszautasítanak. Gondolj bele, hogy amikor Isten felkínálja nekünk a legnagyobbat, felkínálja az üdvösséget, felkínálja az örök életet, mennyi ember utasítja vissza? Nem téged utasítottak vissza, hanem Őt utasították vissza, és ez egy nagyon-nagyon rossz dolog.

Menjünk vissza a történethez, mert nem szeretnék nagyon elkalandozni, bár egy picit el lehet. Tehát magába szállt! Az a lényeg, hogy magába szállt. Eljutott oda, hogy magába szállt. És azt mondta magában, hogy nem vagyok méltó immár, hogy a fiadnak neveztessem. Eljutott ide, hogy én most már tényleg elrontottam mindent, olyan mélypontra kerültem. De azért valahogy ez a kisebbik fiú, mégiscsak ismerte az apja szívét. Ilyenkor hányan elfutnak Istentől? Elrontanak dolgokat, elmennek, még távolabb kerülnek Istentől. Ennek a fiúnak mégiscsak volt egy kis hite, azt mondta: lesz, ami lesz, én visszamegyek az atyámhoz! Ha egy béresének megtesz, még az is jó lesz nekem, mert az atya házában mégiscsak a legjobb! És ugyanúgy kell hazatalálni minden embernek, minden elveszettnek a mennyei Atya házába, mert az Atya most is várja, lesi őket. Lesi őket, hogy kitárhassa a karját, és magához ölelhesse az elveszett gyermekét. Ez egy csodálatos, megdöbbentő történet, és az atyának a viselkedése lényeges, nem kárhoztatta ezt a fiút. Ez egy másik nagyon fontos pont ebben a történetben, hogy amikor visszafogadta, már előre megbocsátott neki. Az apa pontosan tudta, hogy mit fog tenni, mi fog történni. Azt is tudta, hogy elköltötte a rossz lányokra, bulizott, minden rossz dolgot megcsinált, és ő nem vetette a szemére. Volt elég büntudata anélkül is.

Ez a fiú pontosan tudta, hogy mit tett. Amikor eljutott arra a pontra, hogy most már nem én akarom magamat valakivé tenni, hanem atyám, te tegyél engem olyanná! Ez az a pont, amikor megadtuk magunkat, amikor megaláztuk magunkat, és azt mondtuk, hogy igen, Atyám, Te tudod! Te formáld engem olyanná, amilyenné Te szeretnéd! Hadd legyek egy jó agyag a kezében! Én nem tudom magam megformálni, de én vagyok az agyag, mert agyagból készít-

ttünk mindannyian, a testünk, és Atyám, Te tudsz engem megformálni, mert Te vagy a fazekas! Te tudsz engem olyanná tenni, amilyennek Te szeretnéd, hogy legyek.

Ne akarj olyan lenni, mint a másik! Ne akarj megfelelni másoknak! Ne akarj megfelelni mások elvárásának! Ha már annyira meg akarunk felelni valakinek, akkor egy valakinek kell megfelelnünk. Óneki! Nagyon tetszett, az egyik szolgálatársam mondta: Mi egy egyszemélyes közönségnek játszunk! Dicsőség legyen az Úrnak!

Nézzük tovább a történetet! Nyilván erőt vett, hol kezdődik minden? Az agyunkban indul el minden. Tehát minden egy gondolattal kezdődik. És bizony vigyázzunk a szívünkre, mert onnan indul el, onnan indul ki minden élet! A tékozló fiút a saját rossz hozzáállása, az ő rossz szívének a rossz állapota vitte ebbe a helyzetbe. Lehet bárkit okolni, amikor valaki padlóra kerül. Lehet bárkit okolni, de ha nagyon megnézzük, akkor mindig valahol mi rontottuk el. És ha eljutunk arra a pontra, hogy igen, én rontottam el, én vagyok a hibás, na, akkor most nézzük meg, hogy ebből mit tudunk csinálni? És akkor tudja az Úr kitárni a karját, és akkor jön az Úr, és akkor hozza a köpönyeget, akkor fogja hozni a gyűrűt az ujjadra, és akkor teszi a sarut a lábadra, mert most már elértél oda, most már alkalmas vagy arra, most már eljutottál arra a pontra, ahol lehet valamit kezdeni veled. Egy makacs emberrel, egy engedetlen emberrel Isten nem tud mit kezdeni. Ő saját magát lopja ki Isten áldásaiból.

Tehát tulajdonképpen megtörtént az úgynevezett bűnmegvallás. Volt erről egyszer egy tanítás sorozatom, egy kicsit felkavarta a vallásos érzelmeket, és kaptam néhány megjegyzést a tanítás alá, de pontosan ez volt a tanításnak a lényege. Nem az a kérdés, hogy én most megtérek, és én most elmondom, hogy olyan alázatos vagyok, hogy már annyira alázatos vagyok, amennyire csak lehet! A cselekedeteim meg sehol. Pont az ellenkezője. Ez az alázatokodás! Ez a képmutatás! Nem ezt várja Isten. Hanem amikor valaki tényleg őszintén beismeri, tényleg őszintén, az 1János 1,9 erről szól:

1János 1,9.

9. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.

Így szól az Ige. Tehát el kell, hogy ismerjük, hogy bűnösök vagyunk és hibáztunk, és akkor oda kell menni, és az Atya kitárt karral vár. Ezzel az emberrel lehet mit kezdeni! Ez az ember alkalmas arra, hogy Isten megformálja, ő egy engedelmes edénye Istennek, és Ő fogja tudni használni. Amíg erre a pontra nem jutunk el, addig nekünk ezen dolgoznunk kell, az Igét hallgatni, és Isten Igéje az épülésünkre van. Isten Igéje tiszta, világos. Amit Isten mond az Igéjében, azt nem ellenünk mondja, hanem értünk teszi. Jézus értünk tette, amit tett. Ez a fiú el tudta fogadni Isten kegyelmét. Ebből is látjuk azt, hogy egy bűnös emberrel aránylag könnyű az ember dolga, mert amikor meghallja az Evangéliumot, amikor megtudja, hogy Isten mi tett meg érte, hogy Istennek fontos vagy, Istennek fontos a te életed, hogy valakinek te fontos vagy, hogy te valakinek kellesz! Hallottunk egy embert, nemrég járt itt, aki drogos volt, és már annyira mélyponton volt, hogy a saját életét el akarta dobni. Mikor hallotta az Evangéliumot, hogy valakinek kell az ő élete, hogy valaki az ő életéért fizetett, Jézus, azt mondta: Kinek kell az én vacak életem? Hát nekem sem kell! Van olyan örült, akinek kell? Igen, az Atyának kell! Az Atyának fontos a te életed! Amikor ezt az emberek megértik, akkor Isten megszólítja őket, ott, belül. Ott, a bensőjükben, és megérti, hogy nem tud majd megállni egyedül Isten előtt. Szüksége van a Megváltóra, hogy szüksége van a Krisztusra! A Szent Szellem kijelenti ott, a szívében, belül, hogy igen, igen, ez az igazság! Mert a Szent Szellem vezet el bennünket minden igazságra. Ezért fontosak a kenetteljes üzenetek, hogy Isten meg tudja érinteni az elveszettek szívét.

Azt tapasztaltam az elmúlt pár tíz év alatt, hogy a legkönnyebben a bűnös, az ateista tudja elfogadni az Urat. Mi van a vallásos elmével? Ez a nagyobbik fiú, innen folytatnám talán egy kicsit a történetet. A múltkor már erre nem volt idő.

Tehát, ha valaki eltévesztett valamit, vagy rossz döntést hozott, akkor fel kell tényleg vállalni a felelősséget. Most nézzük meg a nagyobb örökös viselkedését! Nézzük meg a Lukács 15,25-öt!

Lukács 15,25–27.

25. Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn volt: és mikor hazajövé, közelgetett a házhoz, hallotta a zenét és táncot.

26. És előszólván egyet a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog az?

27. Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágatta a hizott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza.

Tehát megkérdezte a szolgálókat. A múltkor is említettem ezt, hogy a szolgálakkal talán jobb kapcsolatban volt, mint a saját édesapjával. Nem tudjuk a történetet, de ha megnézzük, tovább a 15,28-at, hogy mi történt utána? Amikor meghallotta a jó hírt, amikor meghallotta, hogy megjött az öccse, amikor meghallotta, hogy az elveszett öccse egészségben jött vissza, a múltkor megnéztük, hogy ép gondolkodása lett, kijózanodott, és egészségben nyerte vissza az atya. Az atya ennek megörült, akkor mit csinált a nagyobbik fiú? Itt láthatjuk a nagyobbik fiúnak a szívét:

Lukács 15,28.

28. Erre ő megharaguvék, és nem akart bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén, kérlelte őt.

Ő nem tudta elfogadni a kegyelmet. Ugyanez a helyzet, amikor vallásos emberek felé szolgálunk, akik úgy gondolják, hogy a saját cselekedeteikből, a saját jóságukból, a tradíciójukból meg tudnak állni Isten előtt, akkor nehezen tudják elfogadni a kegyelmet. Nézzük meg a Máté evangéliumban, amikor Jézus elhívta Mátét, vámszedőt. Máté egy vámszedő volt, egy bűnös ember, és azt mondta neki Jézus: Gyere, hagyd ott a vámszedő székedet! Ennyit mondott neki Jézus, Máté felállt, és követte Őt. Meghívta Jézust a házába. Nézzétek meg a farizeusok viselkedését! Nézzétek meg az idősebb, a nagyobbik fiú viselkedését! Isten elhívta Izraelt, kiválasztotta Jákóbot, hogy ő fogja örökölni az ígéretek. Az ő vonalán fog eljönni a Megváltó, hiszen Ábrahamban lesznek örökösök majd a pogányok is. Ez Isten ígérete volt. Tudjuk, hogy közben adta Isten a törvényt, és megbízta Izraelt azzal, hogy képviselje Istent, a világ előtt. Tehát ők már sok-sok évvel ezelőtt, a törvénytől kezdődően Isten szolgálóinak lettek kiválasztva. Nézzétek meg a vallásos elmét. Istent szolgálták, hol megtartották a törvényt, hol nem tartották meg, leginkább megtartották volna, de nem tudták. Lényeg az, hogy áldozatok lévén így is élvezhették Isten áldásait, ha megmaradtak a törvényben. Ha az áldozatok jól sikerültek Jom Kippur napján, akkor a nép áldott volt, és megvolt a lehetőségük, hogy az Atyával közösségben legyenek, az Ő áldásaiban járhassanak. De ez az ő cselekedeteikhez volt kötve. Ez a nagyfiú az ószövetségi törvényben gondolkodó embereket képviseli, a vallásban gondolkodókat, hiszen nem tudta elfogadni Isten kegyelmét, mert ő magához, az ő gondolkodásához mérte a kisebbik fiút. Nézzük csak, mi volt a szívében:

Máté 15,18–19.

18. Amik pedig a szájból jönnek ki, a szívből származnak, és azok fertőztetik meg az embert.

19. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások.

Miért haragudott meg? Mert rossz volt a szíve állapota. Nem tudta elfogadni a kegyelmet. Egy vallásos gondolkodása volt.

Példabeszédek 4,23.

23. Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.

A szívünk alatt a psziché értendő, a lélek értendő. Ezért nagyon fontos, hogy tápláljuk az elménket jó eledellel, hogy Isten Igéjével táplálkozzunk, hogy a gondolkodásunkat összhangba tudjuk hozni Isten Igéjével. Az Ige és a Szent Szellem megegyezik. Amikor mi újjászület-

tünk, Isten Szelleme került belénk, és két helyről kapjuk az információt. Jön az adás mindenhonnan, jön a szellemünkéből, jön Istentől az adás, és jön a világtól is. Attól függ, hogy melyiket hallod meg, melyik hangosabb, melyik lesz úrrá az elméden, annak az irányában fogsz cselekedni. Ezért fontos időt tölteni Istennel. Néha el kell csendesedni, el kell csendesíteni az elménket, le kell nyugodni, Istennel időt kell töltenünk, hogy meghalljuk Isten hangját, Isten vezetését, elmélkedjünk Isten Igéjén. Ne csak elolvassuk, ne csak végig olvassuk a Bibliát, mint valamelyik regényt, hanem gondolkodjunk Isten Igéjén. Mert Ő Igéje képes szólni hozzánk és képes felépíteni bennünket.

Lukács 15,29–30.

29. Ő pedig felelvén, monda atyjának: Ímé, ennyi esztendőől fogva szolgállok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vigadjak.

Nézd meg ezt a gondolkodást, ez a tipikus vallásos gondolkodás. Így gondolkoznak a vallásos emberek, ez az egyik lényege, hogy én mit tettem, én mióta szolgállok neked, én a te parancsaidat megtartottam! Miről szól? Én, én, én. Én milyen jó vagyok, én egyedül méltó vagyok, én méltó vagyok arra a helyre, én méltó vagyok arra, hogy én legyek az igazi fiad, ő nem az igazi fiad, mert ő eltékozolta, ő nem érdemli meg. Miről beszélt ez a nagyobb fiú? Én sokkal különb vagyok, én sokkal jobb vagyok. Ha megnézed a szíve állapotát a megtért fiúnak, és ennek a vallásos fiúnak, akkor láthatod a különbséget. Ezzel az emberrel az Atya nem sok mindent tud kezdeni, mert a szíve keménysége miatt nem tudja élvezni, és nem tudja birtokolni azokat az áldásokat, ami egyébként a rendelkezésére áll. A történet elején azt olvassuk, hogy az atya kettéosztotta a vagyont. A kisebbik fiú eltékozolta, az igaz, de a nagyobb fiúnak ott volt. Mit hányt a szemére az apjának? Azt, hogy még egy kecskefiat sem vágta le nekem, hogy a barátaimmal vigadjak! Hát miért kellene téged még ebben is kiszolgálni? Azt mondta neki az atya, hogy a tied volt, fiam, te akkor vághattál volna le egy kecszegödölyét, és akkor bulizhattál volna a haverjaiddal, amikor akarsz, mert a tied! Érezd jól magad!

Ezt teszi a vallás az emberekkel, megnyomorítja a szellemét, megnyomorítja a lelkét. Ez a vallásos gondolkodás. Nem tudja élvezni Isten áldásait, állandóan van benne egy megfelelési kényszer. A Bibliát, Isten beszédét úgy tartja, mint egy törvénykönyvet, amelyik kimondja felette a verdiktet. Nem mer elmosolyodni, nem mer a barátaival összejönni vigadni, mert azt hiszi, hogy akkor Istennek a szentségét megsérti ezzel. Ez a vallás. Az Atya nem azért szeret bennünket, és ezt a nagyfiút sem azért szerette az atya, amit tett, hanem önmagáért szerette. Az üdvösség nem cselekedetéből van, hanem kegyelemből tartattatok meg, hit által. Ez a kisebbik fiú elvette Isten kegyelmét hit által. A vallás ezt nem tudja elfogadni. A vallás folyamatosan a te teljesítésedre néz, hogy te mit tettél, és ha megtettél ennyit, az nem elég jó, Isten még többet akar tőled! Ha beszélgettél már ilyen emberekkel, akkor tudod, hogy miről beszélek. Elolvastam egy részt a Bibliából, de az nem elég, mert legalább kettőt kellene, imádkoztam tizenöt percet, nem, az nem elég, mert naponta minimum kettő órát kellene, de az a minimum, aztán lehet többet, mert ha nem ezt teszed, akkor Isten nem szeret, akkor nem felelsz meg Istennek! Isten nem robotoknak gyártott bennünket, hanem azt akarja Isten, hogy miközben járunk az Ő útján, miközben formál bennünket, közben élvezzük az életünket. Közben élvezzük az Ő áldásait, örömben legyünk. A vallás nem ezt teszi!

Az Atya egyetlen dolog miatt fogad el bennünket, azért, mert mi elfogadtuk az Ő Fiát. Ez az egyetlen dolog, ami miatt szeret bennünket. Mindenki indul valahonnan, mindenki megy ezen az úton. Van, aki még teljesen a legelején jár, van, aki egy kicsit előrébb, de hadd mondjam meg, hogy senki sem érkezett meg még, sem te, sem én. Úton vagyunk, majd, amikor hazamegyünk, az Úr azt mondja, hogy itt a vége! Most gyertek haza, mert véget ért ez az időkorszak, akkor majd megyünk haza, ott majd te is tökéletes leszel, meg én is. Addig

viszont lesz problémánk a gondolkodásunkkal, lesz problémánk a hústestünkkel, és mindannyiunknak lesz hova növekedni. De ha Őt hallgatjuk, akkor Isten tud bennünket formálni.

30. Mikor pedig ez a te fiad megjött, aki paráznákkal emésztette föl a te vagyodat, levágattad néki a hízott tulkot.

Mit mondott ez a fiú? A hízott tulok engem illetett volna, nem azt a te megtért fiadat! A vallás mindig ezt mondja, hogy én megérdemlem, de az a másik nem érdemli meg. Erről szólt a történet, én jobb vagyok, ez engem illet, én megdolgoztam érte, én méltó vagyok rá, de az a kisebbik fiú, az nem méltó rá. Ez van a kegyelem kérdésével. Ez a fiú hajlandó volt elfogadni Isten kegyelmét, tudta, hogy nem érdemli meg, eddig eljutott. Ez egy óriási lépés az életünkben. Igazából a legmegtértebb bűnösök tudják a legjobban szeretni Istent, akik a legmélyebbről jöttek. Az a megtért nő, az a parázna nő, aki ráborította Jézusra az egész vagyonat, aki a könnyeivel mosta a lábát, és a hajával törölgette Jézus lábát. Mit gondolt erről a farizeus? Ha Jézus próféta lenne, tudná kicsoda ez a nő! Jézus tudta, ki ez a nő, és egy történetet mondott el nekik. Egy embernek van két szolgája, az egyik nagyon sokkal volt adósa, a másik csak kevéssel, és mindkettőnek elengedte az adósságát. Melyik szerette őt jobban? Az, akinek sok bocsáttatott meg. Mindannyiunknak sok bocsáttatott meg. Ami kívül van, az van belül.

Egy kicsit szeretnék visszalapozni a Bibliában, menet közben hozta elő a Szent Szellem – hiszem, hogy Ő volt – Mária és Márta történetét. Ismeri mindenki. Ez egy nagyon csodálatos, és nagyon tanulságos történet.

Lukács 10,38–42.

38. Lőn pedig, mikor az úton mentek, hogy Ő bement egy faluba; egy Márta nevű asszony pedig befogadá Őt házába.

39. És ennek volt egy Mária nevű testvére, aki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az Ő beszédét.

40. Márta pedig foglalatos volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem.

41. Felelvén pedig, monda néki Jézus: Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekezel:

42. De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik őtöle.

Ez egy tipikus történet megint. Jézus bement ehhez a családhoz, Lázár is az ő testvérük volt, aki később meghalt, és Jézus föltámasztotta. Jézus szerette őket. Jézus bement ebbe a házba, ahol a két testvér volt. Az egyik el volt foglalva, mindenféle tevékenységet csinált. Vendég van a háznál, egy nagyon neves, nagyon szeretett vendég, és tevékenykedett, végezte a szolgálatot Jézusnak. Szolgált, szolgált és szolgált, és tevékenykedett és szolgált. A végén már odáig ment, hogy kioktatta Jézust, hogy Jézus, figyelj ide, te föltartod az én húgomat, mit gondolsz te? Ő csak ott ül, én meg viszem a szolgálatnak a terhét? Jézus egy nagyon érdekes dolgot mondott, mert ez egy nagy csapda megint mindannyiunk számára. Nyilván mindannyian Istent szolgáljuk, mindannyian szolgálni szeretnénk Jézusnak, és tiszta szívből szolgáljuk Őt. Megteszi ki-ki a maga részét, hiszen amikor újjászületünk, akkor Isten szerelme szorongat bennünket. Ez mindannyiunknál így van valahol legbelül, még akkor is, ha sokan ezt el akarják fojtani, de akkor is így van belül. Mi volt a baj ezzel a Mártával? Az, hogy folyamatosan foglalatos volt. Mire mutat ez? Amikor eltévesztjük a lényegét. Amikor már maga a tevékenység válik az istenünké. Amikor már a szolgálat, akár a dicsőítés, akár a prédikálás, az imádkozás, vagy bármi, amikor a tevékenység fölülrja azt, hogy valójában kiért tesszük mindezt? Ez egy tipikus példája. Szolgáljuk, csináljuk, csináljuk, szolgáljuk és a tevékenység válik az istenünké. Ez egy tragédia! El lehet jutni ide.

Ez a Márta nem volt egy rossz szándékú ember. De eltévesztette totálisan a lényegét, mert az ő húga, Mária olyat tett, ami a „szükséges dolog”. Amit Mária tett, az egy szükséges dolog. Ez nem azt jelenti, hogy nem kell elvégezni a házimunkát, hogy nem kell elvégezni bizonyos

dolgokat, de a „szükséges dolognak” kell lennie az első helyen. Amikor valaki leveszi Jézus arcáról, Jézus beszédéről a szemét, amikor valaki elmegy Jézus lábaitól és a tevékenység elveszi a figyelmét, és maga a tevékenység válik az istenévé – munkamániásnak hívják ezt egyébként –, akkor nagyon eltévesztette a célt. Ennek megvan a veszélye. Márta úgy gondolta, hogy mégiscsak méltatlan dolog, hogy ő szolgál, végzi a munkáját, a másik meg ott ül. Jézust is kioktatta: Jézus, a hűgornak nem ott van a helye, hanem jöjjön ide, aztán én majd megmondom, hogy hol a helye! Ismerős ez a történet? Elmondták már neked, hogy mit kellene csinálnod? Neked hol van a helyed? Megmondta a nagyobbik testvér, hogy nem jól csinálod? De kinek hol a helye, azt Jézus jobban tudja! Ugyanez a helyzet Mária és Márta esetében is. Szükséges dolog. Megdicsérte azért Mártát, hogy sokra igyekszik, de a lényegét eltévesztette. Látjuk ezt Lázár sírjánál is, hogy Jézusnak Máriával volt egy olyan bensőséges kapcsolata, ami nem volt a másik testvérel. Jézus föltámasztotta Lázárt, föltámasztotta az ő testvérét. Csodálatos dolgok ezek! Van még egy történet, a Zsidókhöz írt levélnél fogom kezdeni, ami szintén párhuzamos talán a tékozló fiú történetével, ez Jákób története. Ószövetségi történet, de kapcsolódik ide.

Zsidó 12,15.

15. Ügyeljete arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne hajoljon, hogy a keserűség bármely gyökere felnövekedve zavart ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.

Tehát ügyeljünk arra, hogy Isten kegyelmétől senki el ne hajoljon. Nagyon könnyű elhajolni Isten kegyelmétől, nagyon könnyen válunk törvénykezővé. Mi a kegyelem? Isten feltétel nélküli szeretete. Tehát egy olyan szeretet, ami nem vár el, nem követel viszonzást. Isten azokat az embereket is szereti, akik abszolút nem viszonzják ezt. Amikor még bűnösök voltunk, a Krisztus értünk meghalt – írja a Római levél. Isten szereti a bűnöst is. Esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Isten nem személyválogató, és Isten kegyelmétől senki el ne hajoljon. Miért keserednek meg az emberek? Mert méltatlannak érzik magukat, elesettnek érzik magukat, legyőzöttek érzik magukat. Miért? Mert elhajoltak Isten kegyelmétől, Isten szeretetétől. Vissza kell, hogy térjünk oda. Ha a keserűség felnövekedik, akkor zavart tud okozni. Amikor elkezdted sajnálni magadat, amikor méltatlannak érzed magad, holott Isten szeret téged. Ez a fiú valóban méltatlannak érezte magát, ez a tékozló fiú. Tudta, hogy bár ő jog szerint fiú, de igazából nem az ő érdeme az, hogy az atya visszafogadja. Ugyanerre a helyre kell eljutni mindannyiunknak, hogy a keserűség gyökere fölnövekedve, zavart ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.

Ez a nagyobbik fiú, ez a vallásos fiú meg volt keseredve, rossz állapotban volt a szíve, és amikor valaki megkeseredik, akkor mi fog történni? Akkor a méreg poharát kiönti másokra is. Ez a nagyon nagy veszély! A méreg nyilait. Ha a kígyóméreg belekerül valakibe, az óriási pusztítást tud okozni. Lásd a pusztában, mikor megcsipkedték a kígyók Izrael népét. Megvan erre a megoldás: azt kell tenni, amit Mária tett, Jézusra kell figyelni, a keresztre kell tekinteni. Hogy menekedtek meg a pusztában? Föl kellett nézni az érc kígyóra, és akkor megmenekedtek. Ezért írja a János 3-ban az Írás, ahogy Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az emberfiának is felemeltetni. S utána jön:

János 3,16.

16. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Jézusra kell figyelni! Ezért igaz az, hogy a keserűség egyszerűen felnő az emberben, elkezd burjánzani, és nemcsak saját magát fertőzi meg, hanem másokat is. Amikor valaki rád önti a panaszát, rád önti a keserűségét, a világ ezt úgy mondja, hogy szemetesládának használ. Ez egy kicsit furcsa kifejezés, de a világ tényleg ezt mondja arra, amikor valaki panaszkodik és panaszkodik, és méltatlankodik, és sajnáltatja magát. Ez nagy zavarokat, olyan károkat tud okozni, nemcsak saját magának, hanem másoknak is. Panaszkodással még senki nem jött ki a kátyúból. Igaz? Ez nem segít rajtunk! A panaszkodás nem old meg semmit. A lázadás megint

csak nem old meg semmit. Nem ez a megoldás, hanem az, hogy magunkba szállunk, megtérünk és azt mondjuk: Atyám, Te tégy engem olyanná!

Zsidó 12,16–17.

16. Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egy tál ételért eladta elsőszülöttségi jogát.

17. Mert tudjátok, hogy később, amikor örökölni akarta az áldást, elutasították; mert nem találta meg a megtérés útját, noha könnyhullatással kereste azt.

Megnéztem, hogy mit jelent a parázna szót. Parázna: 1. Aki a testét rendszeresen pénzért áruba bocsátja, eladja magát. 2. Szégyenletes állapotba jutott személy, aki elveit, meggyőződését, tudását anyagi előnyökért vagy önző érdekből áruba bocsátja. Ez a paráznaság.

A Római levél 9,13-ban olvassuk: „Amint meg van írva: hogy Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.” Ez egy nagyon érdekes dolog, hogy Isten mit szeretett ezen a Jákóbon. Most nem megyünk végig ezen a történeten, mert Jákób története egy másik üzenet lenne. Ha nézzük a családfát, Ábrahám, Izsák, Jákób. Jákób anyja Rebeka, aki Izsák felesége volt. Ábrahám elküldte a szolgáját Lábán házához, hogy hozzon feleséget a fiának, Izsáknak. Elvitte a pénzt, elvitte a tevéket, hozta az asszonyt, hozta az ajándékokat, így lett felesége Rebeka Izsáknak. Negyvenéves volt Izsák, és Rebeka meddő volt, nem lehetett gyermeke. Imádkoztak, és végül teherbe esett, és nemcsak egy lett, hanem kettő is, és ezek vetekedtek az ő méhében. Az egyik Ézsau volt, a másik pedig Jákób. Megkérdezte Rebeka az Urat, hogy mi ez a harc ott belül? Mondta az Úr, hogy két nemzetség van a te bensődben, és adott egy ígéretet, hogy a nagyobb fogja szolgálni a kisebbet. Ezt mondta az anyjának. Közben nőttek a gyerekek, Ézsau szőrös volt. Ézsau született meg talán egy másodperccel előbb, mert úgy jött a világra, hogy fogta Ézsau bokáját. Ott, a nagy tusakodásban így sikerült a harc, ő jött elől, tehát ő volt a nagyobbik fiú.

Azt tudni kell, hogy az Ószövetségben a nagyobbik fiú az örökös. Ő öröklí az atyja után az áldásokat. Aztán megosztott lett a két szülő is, Rebeka jobban szerette Jákóbot, mert az ilyen szelíd lelkű, otthonülő volt. Izsák pedig jobban szerette Ézsaut, mert ő vadász volt, kiment vadászni, a szája íze szerint készítette el az ételeket, így ő Ézsaut szerette jobban. Látjátok, milyen az, amikor nem egyformán kezelik a helyzetet? Izsák már megöregedett, tudta, hogy eljött az ideje és el fog távozni, és mondta a nagyobbik fiának, hogy készíts nekem el vadat, és úgy készítsd el, hogy meg tudjalak téged áldani! Ez nagyon fontos, mert az áldás az atyáról a fiúra száll. Az áldásnak van egy jó tulajdonsága, hogy öröklődik. És az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, tehát mi is áldást örököltünk a Krisztus Jézusban. Látjuk azt, amikor valaki Isten ígéreteit, hústestből akarja előhozni. Ugyanaz, mint Mózes esetében, Attila prédikált egyik vasárnap erről, amikor Isten megígér valamit, és az emberek azt hústestből akarják előhozni. Hasonló történt itt is. Isten megígérte, Istennek megvolt a terve, megvolt a célja, ismerte mindegyiknek a bensőjét, de mit tett Rebeka? Ugyanaz, mint Ábrahám esetében, amikor Sára segíteni akart Istennek, ebből lett az Izmael. Itt ugyanez történt. Hát akkor segítsünk Istennek egy kis csalással! Ézsau elment vadászni, Jákób, addig hozz nekem egy kecskét, majd én elkészítem apád szájíze szerint! Azt akarom, hogy téged áldjon meg, mert te vagy a kedvencem, én téged szeretlek jobban! Ézsau nem számít, hogy első, csalással vegyük el tőle! Mondta Jákób, hogy fölismer apám, mert ő szőrös, én nem vagyok szőrös! Nem baj, azt is megoldjuk, nem számít, elkészítjük, hústestből megcsináljuk, nem gond! Meg is tették, és Izsák Jákóbot áldotta meg, és ő örökölte az áldásokat. Jákób trükkös fickó volt, mert előtte azt mondta Ézsauinak, hogy add el nekem az elsőszülöttségi jogodat! Ézsau hazajött a vadászatból, fáradt volt, éhes volt, ő is munkamániás volt, állandóan dolgozott, és egy fáradt ember nem mindig gondolkodik racionálisan. Azt mondta hát, minek nekem az áldás, az a tál lencse most jó lenne, a pillanatnyi helyzet! Esküdj meg, hogy eladod! – és eladta az elsőszülöttségi jogát egy tál lencséért az öccsének. Utána pedig, elvette tőle erőszakkal.

Ezért komoly árat kellett fizetni Jákóbnak. El kellett menekülnie, mert meg akarta ölni a bátyja. Jákóbnak el kellett menekülnie, a csalásért meg kellett fizetnie az árat. Jákóbnak is át kellett mennie egy óriási változáson, megtanulta, hogy nem lehet csalással elvenni Isten áldásait. Isten megáldotta őt! Aztán Lábán még trükkösebb volt, mint Jákób, akinek megtetszett Ráhel, a kisebbik lány, feleségül akarta venni. Azt mondta Lábán, hogy jó, akkor hét év munka a kisebbik lányért! Ledolgozta a hét évet, azt mondta, hogy jó rendben, de az esküvő utáni reggel, mikor felébredt, nem Ráhel volt az ágyában, hanem Lea. Átverték. Az a nagyobbik lány volt. Ja, kell a kisebbik is? Akkor még hét évet dolgozzál! Ez nem az áldások útja, ugye? Izsák nagyon egyszerűen megoldotta, elküldte a szolgát, az aranyat, meg a tevéket, és hozták az asszonyt. De ez nem az áldások útja volt, mert nagyon keményen meg kellett küzdeni. Jákóbnak is át kellett mennie egy jellemformálódáson, egy kicsit karakteresebbé vált, míg Isten visszahozta. A lényeg az, hogy Jákóbnak is el kellett jutni odáig, hogy meg kellett adnia magát Isten előtt. Viaskodott Istennel. Amikor már jött visszafelé, mert megszökött, úgy kellett megszöknie Lábántól, a nagybátyjától, Isten megáldotta őt. Áldottan jött el, volt felesége, voltak gyerekei, de Isten megígérte neki, hogy visszaviszi arra a földre – mindennek ellenére –, ahonnan elhozta őt. Jákób pedig megfogadta: Ha engem erre a földre visszahozol, minden keresményemből, minden vagyonomból a tíz százalékot neked adom! Isten beváltotta az ígétét, de Jákób még mindig nyakas volt. Istent emlékeztette az ígétére, hogy igenis megáldotta őt, és azon az éjszakán viaskodott egy emberrel, aki angyal is volt, aki Isten is volt, küldött is volt. Kire illik ez a leírás? Ember is volt, Isten is volt? Jézusra! És kifecamította a farcsontját. Tusakodott egész éjjel. A zsidók azóta nem eszik az állatoknak a csípőcsontját. Tehát Jákób végül is feladta a harcot, egy kicsit bicegett igaz, de utána már csak egy dolgot tudott mondani: Te idegen, áldjál meg engem! Végül is megadta magát, és utána ő is elnyerte Ézsautól a kegyelmet, a testvére megbocsátott neki, és gyakorlatilag innen indul a történet. Ezen is érdemes lesz majd egyszer végigmenni részletesebben.

Az áldások birtokában vagyunk, mert áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a Krisztus Jézusban. Mi áldottak vagyunk, nem leszünk, hanem vagyunk. De az áldásokban meg kell tanulni járni. Ahhoz bizony néha pályát kell módosítani. Néha, amikor lecsúsztunk az árok egyik szélére, akkor vissza kell jönni. Ez nagyon fontos, mert van a vetés és az aratás törvénye, az nem szűnik meg, amíg világ a világ, amit vet az ember, az aratja is. Jákóbnak ugyanúgy le kellett aratni a vetését, és ugyanúgy megvolt a rossz vetésnek a gyümölcse, ahogy megvan a mi jó vagy rossz vetésünk gyümölcse is.

Mára ennyit szerettem volna mondani, mindenki, akinek van füle hallja, elmélkedjétek az Igén! Gondolkodjunk el rajta, és növekedjünk Isten kegyelmében! Ne hajoljunk el! Dicsőség legyen Istennek! Ne hajoljunk el Isten kegyelmétől, mert Ő nagyon szeret bennünket! Dicsérjük az Urat! Ma, akik először jöttek, nagyon fontos, hogy újjászülessenek! Ha még Jézust nem fogadták be a szívükbe, akkor ezt meg kell tenni, mert az Atya karja most is ki van tárva. Várja az elveszett gyermekeit, várja a tékozló fiait haza. Az Atyához nem lehet máshogyan menni, mint Jézus Krisztuson keresztül. Jézus azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” Tehát Jézus által van az út. Nem a vallás visz oda, nem a cselekedetek, nem a jóságunk, hanem Isten szeretete és Isten kegyelme. Semmi mást nem kér tőlünk az Atya, csak azt, hogy fogadjuk el a Fiának azt az áldozatát, azt a véráldozatát, amit minden emberért hozott. Ő feláldozta, a legdrágábbat adta oda azért, hogy mi élhessünk, hogy nekünk is életünk lehessen, hogy örök életünk lehessen. A földi útnak vége lesz majd egyszer, de itt nem ér véget, a java még csak azután következik! Az Atya hazavár mindenkit, úgyhogy be kell fogadni az Urat!

Ma mindenszentek napját ünneplik, nagyon sokan megemlékezünk a szeretteinkről, elhunyt ismerőseinkről, barátainkról. Ha kimész a temetőbe, akkor tudjad, hogy nincs ott senki, ott elhasznált testek vannak, elhasznált „ruhadarab” van. Akik laktak abban a testben,

azok nincsenek ott, azok elmentek. Ha Krisztussal a szívükben mentek el, akkor az Úrnál vannak, ha meg nem, akkor várják az utolsó ítéletet. De aki Krisztusban van, azt Isten tökéletessé tette a Krisztus vére által.

El kell fogadni ezt a kegyelmet. Egy imára hívlak benneteket, nem is ima, hanem egy megvallás, és ha még nem fogadtad be Jézust a szívedbe, akkor tedd meg, mert Jézus mindezt teérted tette. A Biblia azt mondja a Római levél 10,9-10 verseiben: „Mert ha a te a száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten föltámasztotta Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre. Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.” Halleluja!

Mondjuk együtt: Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia. Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért a Biblia tanítása szerint. Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én megigazulásomért. Kérlek, Jézus, jöjj a szívembe, legyél az én Uram, legyél az én Megváltóm, legyél az én Gyógyítóm! Jézus, Te vagy az én Uram. Te vagy az én Megváltóm. Te vagy az én Gyógyítóm. És én meg vagyok váltva, örök életem van Krisztusban, mert újjászülettem Krisztusban. Az Ő vére tisztára mosott, megtisztított minden bűntől. Ez az igazság, mert Isten Igéje igazság. Ámen.

* Az idézett Igék a KSZE revideált Bibliából származnak, amely a King James kiadás számozását követi.
A függőleges vonallal jelzett részek más fordításból származnak.